

set, men have sin bestemte arbejdstid, efter hvilken hun intet behøver at udføre, *eller* hun bør bo udenfor huset og altså stå i samme løse forhold til hjemmet som en daglejer. Til det første forslag vil jeg bemærke, at pigen har ingen ret til at fordre og kan ikke vænte at få et hjemms goder, når hun ikke vil påtage sig dets forpligtelser. Når en daglejer bliver syg, tager man næste dag en anden, og ingen lov byder én at sørge for ham, (selv om mange i virkeligheden hjælper sin daglejer under sygdommen); men bliver ens pige syg, har man *ifølge* loven forpligtelse såvel til at sørge for hende som til at lønne hende til *skiftedag*, og i virkeligheden bliver den pige, der har været længe i et hus, ikke sagt op, når hun bliver syg, men herskabet beholder hende eller betaler for hende på hospitalet og tager en anden i hendes sted, til hun kommer sig. Dette er kun ét eksempel på de fordele, et hjem byder; der kunde nævnes mange flere.

Men er pigen således et medlem af hjemmet og nyder goderne deraf, passer det kun dårlig, at hun skal kunne nægte at sætte mad ind til den, der kommer sent hjem, *eller* f. eks. nægte at gå efter lægen, hvis én bliver syg efter fyraften. Og det må blive følgen af det parisiske system. Sagen er den, at frk. Iversen fordrer to ting, som ikke passer sammen: *bestemt arbejde* og *bestemt arbejdstid*. Der er to måder, på hvilke man kan tilbyde andre sit arbejde for betaling: *enten* påtager man sig *et bestemt arbejde*, *eller* man forpligter sig til at arbejde *en vis tid*. Vaskerkonen arbejder til fyraften og går så; men bliver hun færdig med arbejdet før fyraften, har husmoderen lov til at give hende et andet arbejde i resten af tiden. Men den, der er fæstet til et bestemt arbejde, kan derimod sætte sig ind på sin stue, når det er udført, og hendes længere eller kortere fritid vil da afhænge af, om hun er hurtig eller ej. Følgen deraf er, at hvis det arbejde, hun har påtaget sig, kræver hendes arbejdskraft efter fyraften, må hun finde sig deri; til gengæld vil hun andre dage være færdig længe før fyraften. Hvor umuligt det vilde være at indrette sit hus således, at alle piger holdt fuldstændig fyraften fra kl. 6 eller 7, ses bedst, når man tænker sig ind i hver enkelt piges gerning. En stuepige f. eks. er færdig, når hun har taget af bordet og vasket af; men ringer det på klokken, må der dog være én, som lukker op. En barnepige er færdig,